

Geir Gulliksen

HISTÒRIA D'UN MATRIMONI

Traducció **Alexandra Pujol Skjønhaug**

Editorial

**LES
HORES**

HISTÒRIA D'UN MATRIMONI

Geir Gulliksen
HISTÒRIA D'UN MATRIMONI

Traducció d' **Alexandra Pujol Skjønhaug**

Editorial **LES HORES**

Títol original en noruec: *Historie om et ekteskap*

La publicació d'aquesta traducció ha estat possible gràcies al finançament de Norla, Norwegian Literature Abroad.

Primera edició: Maig 2017

© Geir Gulliksen og H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo 2015.
Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS,
Copenhagen.

© de la traducció: Alexandra Pujol Skjønhaug
© de la correcció: Blanca Busquets i Manuel Gómez
© de l'edició: Editorial Les Hores S.L. 2017

www.editoriallshores.com
hola@editoriallshores.com

Disseny de col·lecció i coberta: Natural www.designisnatural.com
© de les fotos de la coberta: iStockPhotos

Maquetació: Dan Monells www.room.cat
Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B-8431-2017
ISBN: 978-84-946775-0-2

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

sometimes I think this whole world
is one big prison yard
some of us are prisoners
the rest of us are guards

1

- Pots parlar-nos de nosaltres?
- De nosaltres?
- Explica-m'ho com si no en sabés res.
- Érem parella.
- Sí. I què més?
- Érem muller i marit. Ens havíem casat.
- I llavors?
- Érem mama i papa. Teníem fills plegats.
- Això no. Parla de nosaltres dos. Què va ser el que ens va passar?
- Vivíem junts.
- Ens cuidàvem l'un a l'altre?
- Què vols dir? Sí, ho fèiem.
- Però aleshores un dia.
- Però aleshores un dia? Vols que et parli d'això?
- Necessito escoltar què va passar amb nosaltres. No ho entenc.
- Jo no ho tinc gaire clar tampoc.
- No m'ho pots explicar igualment?
- No crec que pugui. No, no vull, no puc.
- Vols que ho expliqui jo? Doncs ho faig.

Haig de pensar com va ser per a ella aquella primavera, un d'aquells dies abans que passés tot. Ella era al mig de la vida, entrava directament a tots els espais i a totes les situacions. Els cossos al seu voltant eren com un bosc amistos, avançava amb facilitat entre tots ells, podia parlar amb qualsevol. Ella havia tingut el cabell llarg, sempre, però després de començar a sortir amb mi se'l va tallar curt i se'l va tenyir més fosc. Cada nit dormia de costat, amb una mà sota la galta. Jo jeia al seu darrere, dormíem despullats, jo l'envoltava amb els braços, ella sentia el meu davant calent sobre l'esquena. A les nits només hi érem tots dos, als matins ens despertàvem cadascú al seu costat del llit. A ella la despertava jo, o els nens. Les habitacions eren clares, les veus suaus. Durant molt de temps no hi ha cap altra manera de recordar-ho, com una fortuna inesperada i immerescuda. Acostumàvem a seure junts al voltant d'una taula ovalada, de disseny danès, estava feta d'acer i fòrmica blanca. La taula era massa cara aquell dissabte que la vam comprar, però ens hi vam acostumar, el deute creixia i nosaltres no hi pensàvem. Sèiem a aquella taula matí i vespre, els nens hi feien els deures. Més tard la taula es va fer massa gran, segons ella, i la nova cuina on la va posar, era massa petita. Al final la va vendre i ara està a casa d'algú altre: la taula

ha obtingut una nova vida, com totes les altres coses que solíem compartir tots dos.

Ella anava en bicicleta sota les clares copes dels arbres. Respirava amb la boca oberta. Corria escales amunt quan havia de pujar els pisos, i ho havia de fer sovint. No agafava mai l'ascensor, no li agradava estar-se quieta. Aquell matí donava una conferència als empleats d'un dels departaments. Va anar bé, va sentir que els tenia (les seves cares: s'estiraven cap a ella com quan les plantes verdes es desperten a la llum). Després el director de comunicació volia tornar-la a contractar. Van acordar enviar-se correus electrònics, va venir més gent per donar-li les gràcies per la conferència. I aleshores, quan ja estava sortint, va haver-hi un home que la va fer aturar-se, sense que ella entengués com. Es va quedar dreta esperant-lo, ell es feia camí entre la multitud mentre la mirava, mentre la mantenia agafada amb la mirada. Els seus ulls, hi havia alguna cosa en ells, alguna cosa suau i insistent, segura i buscadora, no sabia el què. Fins i tot després que tot hagués passat, no va entendre què hi havia hagut, no podia explicar-s'ho a ella mateixa, i sobre tot no m'ho podia explicar a mi.

Era alt i fàcil de veure, però no només perquè fos alt. Tenia la cara llarga, els ulls un pensament inclinats, tenia petites cicatrius a la cara, potser hi havia tingut grans d'adolescent. No era gaire guapo, això s'ha de poder dir, fins i tot per a mi que no era precisament un observador neutral. Però hi havia alguna cosa temptadora i no resolta als ulls, o al somriure, o potser en la manera com inclinava el cap. Ella es va quedar esperant que arribés on era, i ell somreia mentre s'acostava, s'obria pas decididament entre els altres que anaven de camí fora de la sala. Ella va sentir una escalfor, no sabia perquè. Just després van estar drets mirant-se, i va desitjar que la seva cara expressés una mena d'expectativa divertida: què havia vingut

a dir? Amb la cara li explicaria que l'estava entorpint, i que no estava segura de què volia d'ella, però que sòbria i de bon grat acceptaria el que fos que havia de venir. Ell va començar a parlar. Alguna cosa de la perspectiva de la salut pública, exactament el que més l'interessava. Va dir alguna cosa que ella mateixa hagués pogut dir, però li va semblar que ho deia una mica millor. O no? El que deia semblava lleugerament distorsionat, com si s'esforcés per seguir la perspectiva d'ella però no pogués perquè no estava en condicions d'abandonar la seva. Això últim és una sobreinterpretació, això no cal que m'ho digui ningú, ja ho entenc jo. Al contrari: les seves opinions les vivia com enriquidores, alliberadores. La va acompanyar a fora, la va seguir totes les escales avall. Van anar fins a la seva bicicleta i van continuar parlant mentre ella li treia el cadenat i es preparava per sortir.

Després va pedalejar lentament pels carrers, anava a l'oficina, però es va prendre el seu temps. Tot se li volia mostrar aquell matí, til·lers o aurons, no l'importava quina mena d'arbres eren, una garsa llisa que movia la cua exquisidament, fulles joves que es movien sota un aire altrament imperceptible. Estava a gust. S'agradava i li agradava la seva vida. Tot el que era viu s'obria per a ella per tot arreu on anava.

No tenia por de res.

Una vegada havia estat una noia jove, i ara s'havia fet una dona adulta. En tenia vint-i-cinc quan em va conèixer, ara ja feia molt de temps, i jo era uns pocs anys més gran que ella.

Jo l'anomenava Jiminy. Es deia d'una altra manera, un nom de noia normal, no li agradava gaire. I un vespre, un dels primers mesos després que ella i jo comencéssim a sortir junts, érem al llit al seu pis vell veient en Jiminy el grill a la televisió. De fet no miràvem res, havíem estat al llit durant hores, ens havíem llevat, havíem menjat i ens hi havíem tornat a ficar,

haviem estat ocupats l'un amb l'altre tant de temps, amb allò que els cossos podien aconseguir plegats, i ara necessitàvem una pausa. Vam beure aigua, jo vaig fullejar entre els canals, passant per una vella pel·lícula de Disney, em va demanar que m'aturés i hi tornés. La vam mirar i ens vam emocionar tots dos, però només vaig plorar jo. Tenia una criatura petita amb qui no estava aquell dia, ni en tota la setmana, perquè preferia estar allà, al llit amb ella. Era el motiu per què plorava, ella ho va entendre. Però va fer veure que creia que m'emocionava la pel·lícula i després va explicar que sempre li havia agradat en Jiminy més que en Pinotxo, més que Chip i Dale, més que el Dumbo fins i tot. S'havia identificat amb en Jiminy el grill, perquè sempre intentava treure el millor de tot, agafava el paraigües i marxava, i cantava amb sinceritat i esperança, fins i tot quan es feia fosc al seu voltant i no tenia ni idea d'on era.

— Sí que ets com ell — vaig dir — . Ets en Jiminy. Sempre ets la qui vol fer les coses bé i la qui mai no abandona la idea de fer el que vol.

L'admirava ja aleshores, era la meua manera d'estimar-la. Això no ho va entendre fins després, i durant molt de temps va estar sobrepassada en veure com de fantàstica era a ulls meus. Va contestar que mai no havia pensat en ella mateixa com en un grill i jo li vaig respondre divertit que m'agradava com fregava les seves potes del darrere amb les meves. Això no volia dir res en si mateix, ni tan sols era divertit, i ella va veure que me'n penedia, que estava avergonyit, que no estava acostumat a parlar així.

Ella em feia més lliure del que havia estat abans, ho va entendre, i això l'entendria, o l'enamorava, si és que hi ha alguna diferència entre l'una i l'altra. Després d'aquell vespre la vaig començar a anomenar Jiminy. Va quedar, va esdevenir més que un nom afectuós, esdevingué el seu nom, aquell amb què

ella mateixa s'anomenava. Molts dels nostres amics també li van començar a dir Jiminy, els companys de feina també quan va començar a treballar.

Seia a la seva oficina, davant la llum de la pantalla. Repassava un informe. Hi havia treballat molt de temps i avui les coses semblaven rutllar més fàcilment. Seia concentrada, sense mirar cap altra cosa, sense obrir el mail o comprovar les notícies a la xarxa. Per la finestra mirava cap avall, cap al pati d'una escola bressol. Va veure les criatures que jugaven al sorral, però continuava pensant en l'informe. No estava segura d'algunes de les taules, les xifres no quadraven. Es va treure les sabates sota la taula, va fregar-se els peus nus. Va passar-se la mà per la nuca, semblava una carícia. Va ficar l'altra mà per sota la camisa i es va tocar la panxa, va deixar que la mà es mogués cap al sostenidor, va jugar una mica amb una de les tires.

Va sonar el telèfon, havia d'alliberar la mà per poder-lo agafar. Era un company que estava a casa amb un fill malalt, trucava per saber si ella li podia enviar un document. Va buscar el document al disc comú i li va enviar. Va continuar on havia estat interrompuda. Va pensar en el sopar, en mi. Va pensar en la perspectiva de la salut pública, i en anar en bicicleta, en si el bosc era prou sec per poder-hi anar en bicicleta el cap de setmana. Hi volia anar sola, o amb els nens. Preferiblement sola, volia anar de pressa, forçar-se. Pensava que només era dimarts. Va mirar el rellotge. Havia treballat concentrada durant una hora. Va pensar si anava a fer pipí, però es va decidir per continuar sense interrupcions fins l'hora de dinar. Demanaria a la Kjersti que repassés part de l'informe. Va repensar-s'hi; preferia aconseguir-ho tota sola. Era ambiciosa i tenia por de ser vista com dèbil i fal·lible. A la pantalla va veure l'ombra d'alguna cosa que es movia. A fora de la

finestra es va acostar un corb batent les ales, va apuntar cap a l'arbre de l'escola bressol. Va aterrar en una branca prima, s'hi va quedar gronxant. Volia esperar a parlar amb la Kjersti. Volia provar-ho una mica més. El corb es va moure cap a una branca més gruixuda, va estarrufar les plomes i va seure amb el cap inclinat; seguia a un parell de criatures, eren petites, amb prou feines tenien dos anys i seien immòbils a la sorra amb pales a les mans. Aguantaven les pales recolzades a la sorra, sense cavar, això encara no ho havien après.

Es va estirar, llargament, amb els braços enlairats. La camisa se li va apujar i la panxa es va quedar nua. Va pensar en l'home amb qui havia parlat abans aquell dia. Estava força segura que havia intentat flirtejar amb ella. Ella no li havia tornat el flirteig, però havia estat simpàtica i oberta, això ho devia haver notat. Li havia agradat parlar amb ell. Li havien agradat les seves mans. Se les va imaginar sobre les seves cuixes, unes mans d'home bastant gruixudes sobre la pell clara i llisa. Li agradaven les seves cuixes, ara li agradaven, abans no li havien agradat, gens ni mica, havien estat tan primes, però després de començar a córrer es van fer més fortes, musculoses. Podia notar els músculs a la part de dins de les cuixes encara que estigués asseguda quieta. Va pensar que aquest vespre em parlaria d'aquell home que havia començat a parlar amb ella després de la conferència. A mi segur que m'agradaria. I a ella li agradava el que passava entre nosaltres quan em parlava d'altres homes que havia mirat, o que l'havien mirada. M'agradava sentir-ne a parlar, ella ho sabia. No entenia perquè, però no era tan important, no calia fer un problema de tot.